

nationale ombudsman

Rapport

Politie mocht tijdens opsporings- onderzoek slachtoffers van mishandeling ook aanhouden en insluiten als verdachte

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht over de politie eenheid Rotterdam niet gegrond met uitzondering van het klachtonderdeel over de rol van de politie bij het ontslag van X1 uit het ziekenhuis. Op dat onderdeel onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

Inhoudsopgave

Leeswijzer	2
Wat is de klacht bij de Nationale ombudsman?	3
Wat is er gebeurd?	3
Wat was de oorspronkelijke klacht?	3
Hoe oordeelde de politie over de oorspronkelijke klacht?	4
Wat heeft de Nationale ombudsman onderzocht?	4
Hoe reageerde de politiechef van de Eenheid Rotterdam	4
Hoe reageerden verzoekers?	5
Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?	6
Conclusie	8
Achtergrond	9
Bijlage: passages uit verslag van de hoorzitting	10

Leeswijzer

Het eerste deel van dit rapport bevat een verkorte weergave van wat tijdens het onderzoek is komen vast te staan met daarna het oordeel van de Nationale ombudsman over de klacht. Als bijlage is een uitgebreid verslag van bevindingen opgenomen; hierin is alle informatie opgenomen die de Nationale ombudsman tijdens zijn onderzoek heeft verkregen.

Wat is de klacht bij de Nationale ombudsman?

Verzoekers klagen over de wijze waarop hun aanhouding verliep en de duur van de inverzekeringstelling.

Daarnaast klagen zij erover dat de politie een van hen vanuit het ziekenhuis direct heeft overgebracht naar het politiebureau om hem daar in te sluiten.

Tenslotte klagen zij over de klachtbehandeling door de politie, waaronder in het bijzonder de wijze waarop de voorzitter van de Klachtencommissie zich jegens hen heeft opgesteld gedurende de zitting.

Wat is er gebeurd?

Op maandag 2 april 2018 rond 15.00 uur namen verzoekers (verder; X1 en X2) vanuit hun woning waar dat hun vader, die met hun moeder aan het wandelen was, werd geduwd door een persoon (verder; Y). Zij schoten hun vader te hulp, er ontstond een handgemeen waarna Y zich verwijderde. De vader van verzoekers was door de confrontatie met Y gewond geraakt. Verzoekers liepen achter Y aan om er achter te komen waar deze woonde en om hem op zijn gedrag aan te spreken. Ondertussen had X2 de politie gebeld en gevraagd ter plaatse te komen. Bij de woning van Y aangekomen, bleek deze inmiddels een honkbalknuppel te hebben gepakt. Y sloeg daarmee X1, die daardoor gewond raakte aan een arm en aan zijn hoofd. De inmiddels ter plaatse gearriveerde politie heeft X1, X2 en Y aangehouden op verdenking van mishandeling.

Vanwege hun verwondingen werd X1 en zijn vader daarop overgebracht naar een ziekenhuis. Na onderzoek aldaar werd X1 later die dag overgebracht naar het politiebureau en in verzekering gesteld. Verzoeker X2 was na de aanhouding rechtstreeks naar het politiebureau overgebracht en in verzekering gesteld. Beide verzoekers zijn op 5 april 2018 in vrijheid gesteld. Diezelfde dag besloot de officier van justitie dat geen strafvervolgning tegen X1 en X2 zou plaatsvinden omdat sprake was van onvoldoende bewijs. Y is wel strafrechtelijk vervolgd en door de rechter veroordeeld voor mishandeling van X1 en zijn vader.

Op 24 april 2018 diende verzoeker X1 een klacht in bij de politie over de aanhouding en de wijze waarop hij na zijn aanhouding was behandeld door de politie. Nadat de politie de klacht op 17 december 20 had afgehandeld, wendden verzoekers zich op 31 december 2018 met een vervolklacht tot de Nationale ombudsman.

Wat was de oorspronkelijke klacht?

Door de politie werden de klachten als volgt geformuleerd:

- 1) De aanhouding was niet terecht want verzoekers waren slachtoffer.
- 2) Ondanks het advies van de neuroloog om hem een nacht onder observatie te houden is een van de verzoekers (X1) meegenomen naar het politiebureau.
- 3) Het personeel van de arrestantenafdeling liet na om verzoeker X1 – om de 2 uur – te wekken tijdens zijn verblijf op het politiebureau, ondanks het nadrukkelijke advies van de dienstdoende arts.
- 4) De klachtbehandelaar paste geen hoor en wederhoor toe bij de behandeling van de klacht door verzoekers niet in de gelegenheid te stellen de klacht toe te lichten.
- 5) De klachtbehandelaar nam de klacht te laat in behandeling.

De laatste twee klachtonderdelen had verzoeker na afloop van de eerste fase van de klachtbehandeling op 16 juli 2018 aan zijn oorspronkelijke klachten toegevoegd.

Verzoekers hebben aangegeven zich niet in deze formulering te herkennen. In hun reactie op het Verslag van bevindingen gaven zij aan het van belang te vinden dat hun oorspronkelijke klacht werd weergegeven. Deze luidde:

- 1) De politie is bij de aanhouding onzorgvuldig geweest. Aanhoudingen waren willekeurig en op enkel woord van de dader, zonder enig onderzoek.
- 2) Ondanks de omstandigheden (o.a. X1 duidelijk zwaargewond; ambulance onderweg of aanwezig) was politie niet geïnteresseerd in het verhaal van verzoekers. Er is hen niets gevraagd, voordat tot aanhouding werd overgegaan.
- 3) De beslissing om X1 over te brengen naar een politiecel is lichtzinnig genomen. De noodzaak ervoor ontbrak. Er was geen enkel redelijk doel gediend met de medische risico's die genomen zijn. Dat X1 slachtoffer was, maakt deze beslissing des te pijnlijker.
- 4) De politie heeft de door haarzelf aangegane zorgplicht veronachtzaamd, door het wekadvis te negeren.

Hoe oordeelde de politie over de oorspronkelijke klacht?

In het kader van de klachtbehandeling heeft de politiechef van de Eenheid Rotterdam zich laten adviseren door de klachtencommissie Eenheid Rotterdam. Na te hebben kennisgenomen van het advies van de klachtencommissie, verklaarde de politiechef op 17 december 2018 de klacht over de aanhouding en de klacht over het vanuit het ziekenhuis overbrengen naar het politiebureau niet gegrond. De klacht over het niet juist opvolgen van het wekadvis en de klacht over de voorafgaande klachtbehandeling de politiechef gegrond.

Wat heeft de Nationale ombudsman onderzocht?

De Nationale ombudsman heeft de werkwijze van de politie tijdens en kort na het incident op 2 april 2018 en de daaropvolgende klachtbehandeling getoetst aan het wettelijk kader en aan de behoorlijkheidsvereisten van professionaliteit en onpartijdigheid. Daarvoor heeft de Nationale ombudsman kennisgenomen van het opsporingsdossier, van het politie-klachtdossier (waarin het verslag van de hoorzitting op 9 november 2018 van de klachtencommissie, de geluidsopname van deze hoorzitting, het advies van de klachtencommissie aan de politiechef, de beslissing van 17 december 2018 van de politiechef van de Eenheid Rotterdam). Daarnaast werd kennisgenomen van de sepotbeslissingen van 5 april 2018 van de officier van justitie aangaande verzoekers, van de e-mailberichten van verzoekers aan de Nationale ombudsman. Een onderzoeker van de Nationale ombudsman sprak uitgebreid met verzoekers, zowel telefonisch als in persoon.

De eerder al door de politiechef gegrond verklaarde klacht over het niet opvolgen van het wekadvis heeft de Nationale ombudsman niet opnieuw en afzonderlijk in behandeling genomen. Een oordeel van de Nationale ombudsman zou naast het oordeel van de politiechef immers geen toegevoegde waarde meer hebben.

Hoe reageerde de politiechef van de Eenheid Rotterdam

In de brief van 28 augustus 2019 reageerde de politiechef op de klachten zoals geformuleerd door de Nationale ombudsman.

Over de aanhouding

Over de aanhouding van verzoekers op 2 april 2018 liet de politiechef het volgende weten:

Bij het uitlaten van zijn hond waren Y en zijn dochtertje in aanvaring gekomen met de vader van verzoekers. Kennelijk uit onvrede over het gedrag van deze nog jonge hond zou de vader van verzoekers het meisje een duw hebben gegeven. Hierop had Y op zijn beurt de vader een duw gegeven, die daardoor ten val kwam. Vrijwel direct daarna verschenen verzoekers, die het voorval vanuit hun woning hadden waargenomen, bij Y om hem aan te spreken op zijn gedrag. Hierop ontstond een korte worsteling, die na een korte onderbreking

werd vervolgd bij de nabijgelegen woning van Y. Deze had daarbij X1 met een honkbalknuppel mishandeld. De inmiddels aanwezige politie hield daarop zowel Y als ook verzoekers aan op verdenking van mishandeling.

Over de inverzekeringstelling

Over de reden voor inverzekeringstelling en de tijdens de inverzekeringstelling verrichtte opsporingshandelingen liet de politiechef het volgende weten;

De aanhouding van verzoekers vond plaats om 15:07 uur (X2) en om 15:10 uur (X1). X1 werd daarna vanwege de opgelopen verwondingen naar het ziekenhuis overgebracht. X2 werd rechtstreeks overgebracht naar het politiebureau. Omstreeks 20.30 uur werd ook X1 naar het politiebureau overgebracht.

Na contact te hebben gehad met een advocaat en verzoekers een eerste gehoor te hebben afgenomen, werd X2 de volgende ochtend om 10.55 uur in verzekering gesteld. Bij X1 gebeurde dat om 14.55 uur. Na een tweede verhoor, een buurtonderzoek, het verhoren van twee getuigen en het bekijken van camerabeelden, werden beide verzoekers op 4 april 2018 om 15:32 uur (X1) en 15:33 uur (X2) in vrijheid gesteld.

Over de reden voor de inverzekeringstelling, liet de politiechef weten dat op de momenten dat werd besloten om verzoekers in verzekering te stellen, het onderzoek nog niet was voltooid. Het was in het belang van dat onderzoek om de verdachten tijdens het onderzoek ter beschikking van justitie te houden.

Over het overbrengen van ziekenhuis naar politiebureau

Verzoeker X1 was voordat hij werd overgebracht naar het ziekenhuis al aangehouden als verdachte op verdenking van mishandeling. Toen er geen medische noodzaak meer was om verzoeker langer in het ziekenhuis te houden, moest hij worden overgebracht naar het politiebureau om te worden voorgeleid aan de hulpofficier van justitie. De beslissing dat er geen medische noodzaak was voor langer verblijf in het ziekenhuis was genomen door de behandelend arts. Deze had daarbij een wekadvis gegeven en als voorwaarde gesteld dat erop zou worden toegezien dat het wekadvis goed zou worden nageleefd.

Over de vooringenomenheid van de voorzitter van de klachtencommissie

Op de klacht dat de voorzitter van de klachtencommissie tijdens de hoorzitting partij had gekozen voor de politie, merkt de politiechef onder meer op dat uit het verslag van de hoorzitting geen partijdigheid van de voorzitter is gebleken.

In dat verband verstrekke de politiechef de geluidsopname van de hoorzitting en het met behulp van de geluidsopname uitgewerkte schriftelijk verslag van de hoorzitting. In de bijlage is een weergave van de ter zake doende passages van de geluidsopnamen van de hoorzitting opgenomen.

Hoe reageerden verzoekers?

Naar aanleiding van de reactie van de politiechef, lieten verzoekers in een telefoongesprek met de onderzoekster van de Nationale ombudsman weten dat de reactie van de politiechef op meerdere punten onvolledig of onjuist was.

In reactie op het Verslag van Bevindingen gaven zij aan dat er in de door de politie opgestelde tijdslijn een volledige dag ontbreekt en dat de politiechef zich vergist wanneer hij de invrijheidstelling van X1 en X2 op

4 april plaatst in plaats van op 5 april. Tevens heeft de politie geen buurtonderzoek verricht in de straat waar X1 werd mishandeld door Y. Ook had de politie geen enkele moeite gedaan navraag te doen bij het ziekenhuis over de gang van zaken tijdens de opname van X1 op 2 april 2018, had de voorzitter van de klachtencommissie de hoorzitting slecht voorbereid en had hij zich tijdens de hoorzitting wel degelijk bijzonder partijdig opgesteld.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat de overheid er voor zorgt dat haar medewerkers volgens hun professionele normen werken. De burger mag van hen bijzondere deskundigheid verwachten.

Over de aanhouding

In deze zaak heeft de politie na ontvangst van een melding drie personen, onder wie verzoekers, op heterdaad aangehouden op verdenking van mishandeling (artikel 300, eerste lid van het wetboek van Strafrecht; zie Achtergrond onder 2).

Als de politie na een melding van een vechtpartij ter plaatste arriveert, treft zij regelmatig een chaotische toestand aan waarbij voor de politie niet direct duidelijk zal zijn welke specifieke rol ieder van de aangetroffen personen bij het incident heeft gespeeld. In zo'n vaak onoverzichtelijke situatie is het voor de politie dan vaak niet goed mogelijk om direct ter plaatse onderzoek te doen naar de aanleiding en het verloop van het incident en de specifieke rol van de aangetroffen personen. Het is dan niet uit te sluiten dat achteraf blijkt dat de aangehouden persoon/personen niets met het voorval te maken had/hadden of dat onderzoek geen duidelijkheid oplevert over de rol van deze persoon/personen. In dit geval trof de politie enkele bebloede en bemodderde personen aan van wie er één, verzoeker X1, een honkbalknuppel vasthield, die hij kort daarvoor van Y had afgenomen. De politie is er in dit geval toe overgegaan om verzoekers en Y terstond aan te houden vanwege hun vermoedelijke betrokkenheid bij de vechtpartij om daarna het opsporingsonderzoek te starten.

Snel daarna had de officier van justitie geoordeeld dat geen strafvervolgning tegen X1 en X2 zou plaatsvinden omdat sprake was van onvoldoende bewijs.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie voldoende reden had om tot aanhouding over te gaan. Er zijn geen aanwijzingen dat de aanhouding niet professioneel is verlopen. De klacht over de aanhouding is niet gegrond.

Over de duur van de inverzekeringstelling

Na te zijn aangehouden door de politie dient de verdachte voor een hulpofficier van justitie te worden geleid om door deze te worden gehoord. De hulpofficier beoordeelt dan de rechtmatigheid en aanvaardbaarheid van de aanhouding en neemt een beslissing over het al dan niet voortzetten van de vrijheidsbeneming. In dit geval had de hulpofficier besloten dat verzoekers in verzekering dienden te worden gesteld om hen tijdens het onderzoek ter beschikking van justitie te houden. In artikel 58 van het Wetboek van strafvordering staat dat de maximale duur van inverzekeringstelling drie dagen is (zie Achtergrond onder 3).

De aanhouding van verzoekers vond plaats op 2 april 2018 om 15.07 uur (X2) respectievelijk 15.10 uur (X1). Het bevel ophouden voor verhoor werd voor X2 gegeven om 17.12 uur en voor X1 om 21.08 uur. X2 werd nog dezelfde dag voor de eerste maal gehoord, Het eerste verhoor van X1 vond de volgende ochtend plaats om 10.00 uur. Beiden verdachte werden daarna inverzekeringstelling gesteld, X2 om 10.55 uur en X1 om 14.55 uur. Verzoekers werden op 5 april 2018 rond 15.30 in vrijheid gesteld. In de tussenliggende tijd had de politie beide verzoekers nog een tweede maal verhoord, waren er getuigen verhoord, had een buurtonderzoek plaatsgevonden en had de politie camerabeelden bekeken.

De in verzekeringstelling duurde in dit geval ruim 48 uur. Daarmee staat vast dat de duur van de in verzekeringstelling het wettelijk toegestane maximum niet heeft overschreden. Binnen deze tijd heeft de politie meerdere opsporingshandelingen verricht. Niet is gebleken dat de politie met deze handelingen de duur van de in verzekeringstelling nodeloos heeft verlengd. De Nationale ombudsman stelt vast dat de in verzekeringstelling niet langer duurde dan de wettelijk toegestane termijn. De klacht is niet gegrond.

Over het overbrengen vanuit het ziekenhuis naar het politiebureau

Verzoekers klagen erover dat de politie X1 na de verzorging aan zijn verwondingen vanuit het ziekenhuis heeft overgebracht naar het politiebureau om hem daar in te sluiten. In dat verband stellen verzoekers dat de politie zorgmedewerkers onder druk hebben gezet om X1 uit het ziekenhuis te ontslaan in plaats van hem een nacht in het ziekenhuis te laten verblijven.

De gang van zaken rondom het vanuit het ziekenhuis aan de politie meegeven van verzoeker X1 is uitgebreid besproken tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie. Vast staat dat de politieambtenaren die waren belast met het overbrengen van de verzoeker X1 geruime tijd hebben gewacht om toestemming te krijgen om de arrestant mee te nemen naar het politiebureau. Ook staat vast dat verzoeker X1 tijdens de hoorzitting te kennen heeft gegeven dat hij niet weet wat de neuroloog en de politiefunctionarissen op de gang hebben besproken.

Wat wel vast staat is dat de neuroloog bij het ontslag van X1 de voorwaarde heeft gesteld dat X1 gedurende de nacht iedere twee uur diende te worden gewekt. Dat zoals verzoekers stellen, de politie druk heeft uitgeoefend op het ziekenhuispersoneel om verzoeker X1 aan hen mee te geven, is de ombudsman niet gebleken.

De betrokken politiemedewerkers hebben de neuroloog verzekerd dat zij het wekadvis zouden doorgeven aan de arrestantenverzorgers, hetgeen ook is gebeurd. Dat het wekadvis uiteindelijk niet is uitgevoerd, doet hieraan niet af.

Nu niet vaststaat of en zo ja in welke mate druk is uitgeoefend door de betrokken politieambtenaren om verzoeker X1 mee te nemen naar het politiebureau, onthoudt de ombudsman zich op dit punt van een oordeel.

Over de voorzitter van de klachtencommissie

Tenslotte klagen verzoekers erover dat de voorzitter van de Klachtencommissie de hoorzitting slecht had voorbereid en dat hij zich tijdens de hoorzitting partijdig had opgesteld.

De Nationale ombudsman heeft de geluidsopname van de hoorzitting beluisterd en het door de secretaris van de klachtencommissie uitgewerkte schriftelijk verslag gelezen. Op basis hiervan concludeert de Nationale ombudsman dat de voorzitter bij herhaling liet blijken kennis te hebben van de details van de zaak en ook dat hij het dossier voorafgaand aan de hoorzitting had besproken met de overige commissieleden.

Niet is gebleken dat de voorzitter tijdens de hoorzitting zich partijdig heeft opgesteld. De voorzitter heeft op een aantal momenten wel verzoekers aangesproken op hun taalgebruik en hun non-verbale gedrag. Het behoort tot de taken van een voorzitter om leiding te geven aan de bijeenkomst, erop toe te zien dat orde wordt gehandhaafd en deelnemers die op enigerlei wijze de orde (lijken te gaan) verstoren daarop aan te spreken. Dat de voorzitter hierbij in dit geval grenzen zou hebben overschreden, is niet gebleken. De klacht is niet gegrond.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de politie eenheid Rotterdam is niet gegrond met uitzondering van het klachtonderdeel over de rol van de politie bij het ontslag van X1 uit het ziekenhuis. Op dat onderdeel onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen

Achtergrond

1) Artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering:

1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeit. (...)

2) Artikel 300 van het Wetboek van Strafrecht:

1. Mishandeling wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vierde categorie.
2. Indien het feit zwaar lichamelijk letsel ten gevolge heeft, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vierde categorie.
3. Indien het feit de dood ten gevolge heeft, wordt hij gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vierde categorie.
4. Met mishandeling wordt gelijkgesteld opzettelijke benadeling van de gezondheid.
5. Poging tot dit misdrijf is niet strafbaar.

3) Artikel 58 van het Wetboek van Strafvordering:

1. Het bevel tot in verzekeringstelling wordt slechts verleend in geval van een strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten.
2. Het bevel tot in verzekeringstelling is slechts gedurende ten hoogste drie dagen van kracht. Bij dringende noodzakelijkheid kan het bevel door de officier van justitie eenmaal voor ten hoogste drie dagen worden verlengd.
3. Zodra het belang van het onderzoek dit toelaat, gelast de hulpofficier de invrijheidstelling van de verdachte. In het andere geval stelt hij de officier van justitie voor de in verzekeringstelling te verlengen. De officier van justitie kan bevelen dat de verdachte ten einde te worden gehoord voor hem wordt geleid.

Bijlage: passages uit verslag van de hoorzitting

"De voorzitter deelt mee dat hij tijdens de zitting klager (verzoeker X1, No) in de gelegenheid stelt het woord te voeren en dat zijn broer (en vertrouwenspersoon) (verzoeker X2, No) klager mag aanvullen.

(...)

De voorzitter vraagt klager hoe het met hem gaat en om toe te lichten hoe hij deze situatie heeft ervaren.

(...)

De voorzitter vraagt klager wanneer hij met een goed gevoel de zitting achter zich kan laten. Klager antwoordt dat dat het geval is wanneer er gerechtigheid is gedaan, voor zover dat volgens hem mogelijk is. De voorzitter refereert aan het feit dat de strafzaak tegen klager geseponeerd is en vraagt klager wat hij onder gerechtigheid verstaat. Hierop antwoordt klager dat hij vier dagen van zijn leven kwijt is en hij deze niet terug kan krijgen. Klager ziet graag dat erkend wordt dat hij nooit naar het politiebureau gebracht had mogen worden en dat er 'van a tot z enorm geblunderd is'.

De voorzitter zegt klager dat hij hem de klachtaspecten wil voorhouden en benoemt het klachtaspect dat de politie klager: ondanks het advies van de neuroloog om klager onder observatie te houden, toch meenam naar het politiebureau; het klachtaspect dat het personeel van de arrestantenafdeling, ondanks het advies van de dienstdoende arts, klager niet om de twee uur wekte; het klachtaspect dat de klachtbehandelaar tijdens de klachtbehandeling geen hoor en wederhoor toepaste door klager niet in de gelegenheid te stellen zijn klacht toe te lichten en tenslotte het klachtaspect dat de klachtbehandelaar de klacht van klager te laat behandelde. Klager bevestigt dat dit zijn klachtaspecten zijn en benadrukt dat hij tevens als klachtaspect wil laten opnemen dat het hem niet duidelijk is waarom hij überhaupt mee moest naar het politiebureau, waarmee hij bedoelt waarom hij aangehouden is.

(...)

De voorzitter (...) zegt dat hem uit het dossier is gebleken dat klager is aangehouden en vervolgens aan de hulpofficier van justitie is voorgeleid. De voorzitter legt klager en diens broer kort de werking van strafvordering in de situatie van klager uit. De voorzitter zegt dat als klager op dat moment voldeed aan de bestanddelen van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond onder 3), hij als verdachte kon worden aangemerkt en dat daaruit volgt dat klager kon worden aangehouden en vervolgens de aanhouding kon worden getoetst door de hulpofficier van justitie. De voorzitter legt tevens uit dat klager in verzekering gesteld is en dat op dat moment opnieuw door de hulpofficier is getoetst of daar voldoende grond voor was. De voorzitter zegt dat de commissie als uitgangspunt neemt dat er enig vermoeden van strafbaar handelen was en dat de commissie ter zitting niet kan vaststellen wat de exacte overwegingen hiervan waren. Opgemerkt werd dat de aanhouding niet als klachtaspect in de klachtbrief is verwoord.

De broer van klager wijst de voorzitter erop dat de reden van aanhouding wel een onderdeel van de klacht is en klager benadrukt dat dat juist de bedoeling van zijn klacht is. De voorzitter reageert hierop met de mededeling dat de commissieleden voorafgaand aan de zitting aan elkaar uitspraken dat het voor klager lastig geweest moest zijn om zich slachtoffer te voelen en tevens als verdachte te zijn behandeld. Klager reageert hierop met klem 'zich niet slachtoffer te voelen, maar slachtoffer te zijn'.

De broer van klager zegt dat klager dit met een reden zo voelt, omdat gerechtelijke uitspraken dat bevestigen. De voorzitter vraagt of de broer van klager met die opmerking doelt op het feit dat de zaak tegen klager is geseponeerd. De broer van klager maakt de voorzitter erop attent dat de man, op wiens aangeven zowel hij als klager zijn aangehouden, is veroordeeld. De broer van klager legt uit dat de klacht is ingediend, omdat zowel hij als klager de situatie niet begrijpen en zegt dat het een 'comedy of errors' is. De broer van klager zegt dat de eerste fout is dat in een situatie waarin sprake is van een zwaargewond persoon (klager) en een persoon die de politie inschakelt (de broer van klager), wordt besloten deze personen beide mee te nemen als verdachte.

De voorzitter zegt dat hij geen bezwaren ziet om dit als klachtaspect toe te voegen. Hierbij betreft hij het gegeven dat klager slachtoffer is en dat de commissie daarbij als vastgesteld feit meeneemt dat de persoon voor het strafbare feit dat hij jegens klager en diens broer pleegde is veroordeeld. De voorzitter merkt op dat het handelen van de politie daarin echter niet vastgesteld kan worden. De broer van klager benadrukt opnieuw dat dit onderwerp wel onderdeel van de klacht is en dat tevens in één van de brieven is geweest

op het feit dat er een veroordeling lag. De broer van klager spreekt zijn teleurstelling uit dat dit klachtaspect niet is meegenomen. Hierop reageert de voorzitter dat de commissie alles meeneemt, waarop de broer van klager zegt dat hij bedoelt dat hij het jammer vindt dat het onderwerp ter zitting niet behandeld kan worden. De voorzitter zegt dat het klachtaspect behandeld kan worden, maar dat de commissie de exacte overwegingen van de politie ter plaatse niet kent. De voorzitter legt klager en diens broer uit dat, in een situatie waarin sprake is van een vechtpartij tussen een aantal mensen en waarbij het niet duidelijk is wie welke rol heeft gehad, personen al snel als verdachte kunnen worden aangemerkt en om die reden kunnen worden aangehouden. De voorzitter benadrukt dat pas achteraf duidelijk wordt of het aanmerken als verdachte en de daaruit voortvloeiende aanhouding juist is geweest. De voorzitter benadrukt dat de commissie dit niet specifiek aan de ter zitting aanwezige politiefunctionarissen kan vragen omdat die niet op de zitting aanwezig zijn, maar dat de commissie hier wel in algemene zin een mening over kan vormen.

(...)

De voorzitter concludeert dat het als klachtaspect wordt toegevoegd dat klager was aangehouden, maar vooral ook slachtoffer was.

(...)

De voorzitter laat weten dat hij constateert dat de situatie klager nog steeds erg raakt en zegt dat hij zich voor kan stellen dat deze situatie, waarbij de vader van klager ernstig gewond raakte, op zich al traumatisch is en dit gevoel mogelijk sterker is bij een persoon die niet dagelijks met de politie in aanraking komt. De voorzitter spreekt uit dat het moeilijk is om de belevingswerelden van beide partijen bij elkaar te brengen. De voorzitter benoemt de belevingswereld van de politie die bekijkt of er sprake is van een verdachte en of er tot aanhouding wordt overgegaan en benoemt dit als procedurele hardheid. Daar tegenover schetst de voorzitter de belevingswereld van klager die het gevoel heeft dat hij niet weet wat hem overkomt.

De voorzitter zegt zich te willen richten op de klachtaspecten, zodat de commissie tot een oordeel kan komen en richt zich op het klachtaspect dat de politie ondanks het advies van de neuroloog om klager een nacht ter observatie te houden, klager meenam naar het politiebureau. De voorzitter vraagt klager wat de neuroloog zei. Klager zegt zich niet meer te kunnen herinneren wat de neuroloog precies zei en of de neuroloog een man of een vrouw was, maar dat hij zich herinnert dat de neuroloog hem de uitslag vertelde dat hij een zware hersenschudding had en dat hij behoorlijk in de kreukels lag. (...)

De heer M. (lid van de klachtencommissie; No) vraagt klager of hij zich kan herinneren of de neuroloog zei dat hij het ziekenhuis mocht verlaten. Klager antwoordt dat het een vrij jonge neuroloog was en dat hij inschat dat het voor de neuroloog een van de eerste keren was dat hij dit meemaakte. Volgens de klager zei de neuroloog niet expliciet dat hij mee kon gaan of dat het geen probleem was. Volgens klager hield de neuroloog voor wat betreft de gezondheid van klager zijn hart vast en wenste de neuroloog zekerheid te verkrijgen dat klager elke twee uur gewekt zou worden.

Klager zegt dat die garantie expliciet is verkregen. Klager licht vervolgens toe dat de neuroloog terugkwam met de mededeling dat de politie zich garant stelde om voor de veiligheid en gezondheid van klager te zorgen en dat de neuroloog vervolgens aan klager zei dat hij klager aan de politie mee liet gaan. De voorzitter trekt de conclusie dat de neuroloog klager uit het ziekenhuis ontsloeg en dat de neuroloog contact zocht met de politie.

De broer van klager zegt dat dit niet het geval is, dat hij zwart op wit heeft staan dat het ziekenhuispersoneel geen contact met de politie zocht en dat elk initiatief van de politie uitging. De voorzitter zegt hierop nader te willen bespreken wat het ziekenhuis in hun e-mail schreef aan klager en benadrukt dat dat niets afdoet aan wat klager heeft meegemaakt.

De voorzitter haalt de zinsnede van het ziekenhuis aan dat 'medewerkers zelf geen actief contact met de politie zochten', waarop de voorzitter zich afvraagt aan wie dat gevraagd is. De broer van klager antwoordt dat het gevraagd is aan medewerkers van de spoedeisende hulp, waarna de voorzitter de wedervraag stelt wie dat zijn. In juridische zin zegt de voorzitter geen waarde te hechten aan de e-mail van het ziekenhuis.

(...) De voorzitter herhaalt de woorden van klager dat de neuroloog met klager sprak, dat de neuroloog

wegliep en de verzekering van de politie kreeg dat klager iedere twee uur gewekt zou worden. (...) Klager benadrukt met klem niet te weten wat de neuroloog en de politiefunctionarissen op de gang bespraken. De voorzitter herhaalt de eerder door klager gegeven toelichting dat de neuroloog met klager sprak, dat de neuroloog wegging en dat die terugkwam met de verzekering van de politie dat het wekadvis opgevolgd zou worden. Klager plaatst de opmerking dat hij voldoende garantie had gekregen om zijn professionele integriteit te behouden dat hij klager mee mocht geven.

Voorts wijst de voorzitter klager en diens broer erop dat de e-mail van het ziekenhuis tegenstrijdigheden bevat, te weten dat 'de medewerkers van het ziekenhuis niet hebben aangegeven dat klager meegenomen moest worden naar het politiebureau' en 'dat medewerkers van het ziekenhuis geen beslissing nemen over de noodzakelijke zorg na het ontslag'. De voorzitter maakt hieruit op dat dat er kennelijk een ontslag uit het ziekenhuis heeft plaatsgevonden, omdat de politie klager anders niet zou hebben meegenomen.

(...)

De voorzitter benadrukt dat de commissie aan waarheidsvinding tracht te doen. De voorzitter vraagt of klager begrijpt wat hij probeert uit te leggen. Klager zegt dat hij het snapt, maar dat hij zich enorm moet inhouden. Vervolgens gebiedt hij de voorzitter vooral door te gaan met de zitting. De voorzitter reageert dat klager alles mag zeggen. Klager gebiedt de voorzitter hierna opnieuw dat hij door moet gaan.

(...)

De voorzitter plaatst naar aanleiding van de door klager geschetste beleving over het optreden van de neuroloog de opmerking dat een neuroloog misschien wel 10 jaar ervaring moet hebben en daarmee naar de mening van de voorzitter niet onder de indruk is van een bebloede patiënt. Hierop bijt klager de voorzitter meerdere malen toe dat hij door moet gaan. De voorzitter spreekt klager aan op zijn houding en zegt klager, dat bij herhaling van dergelijke bewoordingen op een dergelijke toon, hij de zitting zal sluiten en het dossier verder op de stukken zal worden beoordeeld. De voorzitter voegt hieraan toe dat hij dat zou betreuren. Klager raakt zichtbaar geagiteerd en/of geëmotioneerd en overweegt de zittingszaal te verlaten. Na ruggenspraak met zijn broer besluit klager te blijven.

(...)

De voorzitter zegt politiefunctionaris S. dat er in dit geval sprake was van een arrestant die eerst was overgeleverd aan de medische zorg, daarna aan de zorg van de politie en dat er sprake was van een gezondheidsadvies om klager elke twee uur te wekken, waarbij de voorzitter benadrukt dat het naleven van dat advies in het geval van een hersenschudding noodzakelijk is en geen extra schade toe te brengen. De voorzitter vraagt politiefunctionaris S. of hij zich voor kan stellen wat het met de arrestant doet als een dergelijk advies niet wordt opgevolgd.

(...)

De voorzitter merkt op dat de klachtenprocedure gericht is op herstel van vertrouwen in het apparaat, in mensen en in het systeem en dat de wijze waarop werd opgetreden niet vertrouwenwekkend is en men het gevoel krijgt 'aan de goden te zijn overgeleverd'.

(...)

Politiefunctionaris S. legt uit dat personen die bij de afdeling arrestantentaken te gast zijn vervelende dingen hebben meegemaakt en dat medewerkers voorheen op het standpunt stonden om de arrestanten, als ze eenmaal tot rust gekomen waren, met name 's nachts met rust te laten. Politiefunctionaris S. benadrukt dat dit standpunt niet meer ingenomen kan worden en dat de medewerkers geen rekening meer houden met het feit dat een arrestant het niet prettig of leuk vindt om wakker gemaakt te worden, omdat het welzijn van de gast voorgaat.

Politiefunctionaris S. onderbreekt zijn betoog omdat klager en diens broer openlijk lachen en zegt hen hun gedrag ongepast te vinden. De broer van klager reageert dat hij de opmerking van politiefunctionaris S. 'dat het welzijn van de arrestant voorgaat' ironisch vindt. Politiefunctionaris S. reageert verbijsterd dat klager en diens broer beginnen te lachen, omdat hij uitleg geeft over het werk bij arrestantentaken en dat hij zich probeert in te leven hoe het is om als arrestant ingesloten te zijn. Klager zegt tegen politiefunctionaris S. dat hij en zijn broer nerveus zijn en spreekt de hoop uit dat

politiefunctionaris S. zich dat kan voorstellen. Klager benadrukt dat hij en zijn broer ervan overtuigd zijn dat politiefunctionaris S. serieus is en zegt dat ze hem serieus nemen. Klager zegt het ironisch te vinden dat politiefunctionaris S. zegt dat het welzijn van de arrestant voorop staat, terwijl het wekadvis niet opgevolgd is. Politiefunctionaris S. zegt dat, als personen bij arrestantentaken komen de politie de verplichting heeft om het welzijn van die personen te waarborgen. Hij legt uit dat als de politie op dat vlak steken laat vallen, hij dat meer dan erg vindt en biedt klager daar zijn verontschuldigen voor aan. Politiefunctionaris S. licht toe dat als hij inzicht probeert te geven hoe de gang van zaken bij arrestantentaken is, hij dat niet doet om afbreuk te doen aan datgene wat klager meegemaakt heeft. Klager zegt politiefunctionaris S. dat hij niet wil dat politiefunctionaris S. denkt dat hij en zijn broer hem uitlachten.

De voorzitter richt zich tot klager en vraagt hem te reageren op het feit dat er excuses zijn aangeboden en of het hem vertrouwen geeft dat naar aanleiding van het incident maatregelen genomen zijn om herhaling te voorkomen. Klager reageert dat door de gehele gang van zaken zijn vertrouwen in politie, justitie en het openbaar ministerie compleet verdwenen is en dat hij niet inschat dat zijn vertrouwen door deze zitting terugkomt.

(...)

Klager reageert hierop dat de uitleg die politiefunctionaris S. geeft irrelevant is doordat medewerkers van arrestantentaken een ruime interpretatie kunnen geven aan de term wekadvis en ten aanzien van het wel of niet bekend zijn met het wekadvis en het opvolgen daarvan kunnen zeggen wat hen uitkomt.

Politiefunctionaris S. reageert daarop en zegt nogmaals dat hij ter zitting vertelt wat zijn bevindingen zijn. Hij biedt als chef van de afdeling voor de tweede maal zijn excuses aan voor het feit dat klager niet gewekt is.

Politiefunctionaris S. vraagt klager wat hij onduidelijk vindt aan zijn betoog en wat klager van hem verwacht. Klager zegt dat het hem duidelijk is dat er sprake is van incompetentie en dat hij blij is dat politiefunctionaris S. dat toegeeft. Op de vraag van politiefunctionaris S. wat hij moet doen, antwoordt klager dat hij niets anders kan doen dan erkennen dat er fouten werden gemaakt. Klager laat weten dat het feit dat politiefunctionaris S. volgens hem 'eindelijk toegeeft dat hij incompetent is' voor het eerst bij klager leidt tot het terugkrijgen van een stukje vertrouwen.

Politiefunctionaris S. benadrukt dat hij vanaf het begin op het standpunt staat dat de medewerkers klager hadden moeten wekken en dat hij uitleg probeert te geven hoe zo'n fout tot stand is gekomen en dat hij niet meer kan doen. Klager zegt dat de grondslag incompetentie is en dat hij van politiefunctionaris S. verwacht dat hij toegeeft dat hij te maken heeft met een 'bende incompetente incapabele idioten'. De voorzitter zegt politiefunctionaris S. dat hij de opmerking van klager zeker niet hoeft te beantwoorden en kan negeren. Hierop neemt klager het woord 'idioten' terug.

Er ontstaat een discussie waarin S. klager erop wijst dat hij dergelijke bewoordingen ongepast vindt.

In de discussie die hierop volgt noemt klager politiefunctionaris S. opnieuw incompetent. De heer M (lid van de klachtencommissie; No) probeert de discussie te sussen en wijst klager erop dat men begrip moet hebben voor elkaar en dat partijen moeten proberen op een normale manier met elkaar om te gaan. Klager beaamt dit en dat hij het een goede zaak vindt, dat dit heeft geleid tot een wijziging van de procedure van het wekadvis, maar benadrukt nogmaals dat hij dit incompetent vindt en dat dit nalaten niet kan en niet mag.

De voorzitter zegt dat iedereen het daarover eens is en gaat door naar het volgende punt. Hij wijst politiefunctionaris S. erop dat hij het waardeert dat hij uitleg heeft gegeven en dat hij aan klager zijn excuses heeft aangeboden.

De voorzitter vraagt klager naar zijn reactie op de klachtaspecten betreffende de klachtafhandeling waar reeds excuses voor zijn aangeboden. Klager antwoordt het onbegrijpelijk te vinden dat dit de fulltime baan van iemand is, die 10 weken niets laat horen en daarna aankomt met 'een aanfluiting van een brief' en benoemt dat er opnieuw sprake is van incompetentie. Klager zegt niet te snappen dat de klachtbehandelaar daar betaald voor krijgt.

De voorzitter vraagt klager wat hij meer verwacht dan de excuses die hem reeds zijn aangeboden en de erkenning dat het niet goed gegaan is. Klager zegt dat hij excuses verwacht waarbij zijn naam goed gespeld is.

| (...)
 Hierop sluit de voorzitter de zitting."